

The Holy See

PAPA FRANJO

OPĆA AUDIJENCIJA

Srijeda, 30. listopada 2024.

Trg sv. Petra

[Multimedia]

CIKLUS KATEHEZÂ: DUH I ZARUČNICA. DUH SVETI VODI BOŽJI NAROD USUSRET ISUSU, NAŠOJ NADI

11. „On nas i pomaza, on nas i zapečati“. Potvrda – sakrament Duha Svetoga

U tekstu koji slijedi uključeni su i nepročitani dijelovi koje se također donosi kao da su izgovoreni.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo danas razmišljanje o prisutnosti i djelovanju Duha Svetoga u životu Crkve po sakramentima.

Posvetno djelovanje Duha Svetoga dolazi do nas prije svega dvama kanalima: po *Božjoj riječi* i po *sakramentima*. A među svim sakramentima ima jedan koji je, u pravom smislu riječi, sakrament Duha Svetoga i upravo na njemu bih se htio danas zadržati. Riječ je o potvrdi ili krizmi.

U Novom zavjetu, osim krštenja vodom, spominje se još jedan obred – *polaganje ruku*, koji ima svrhu na vidljiv način i po milosnom Božjem daru prenositi Duha Svetoga, s plodovima sličnim

onima koje je to imalo na apostole prilikom silaska Duha Svetoga na Pedeseticu. U Djelima apostolskim izvješćuje se o značajnoj zgodi u tom smislu. Saznavši da su neki u Samariji primili Božju riječ, poslaše iz Jeruzalema onamo Petra i Ivana. „Siđoše – kaže se u tekstu – i pomoliše se za njih da bi primili Duha Svetoga. Jer još ni na koga od njih ne bijaše sišao; bijahu samo kršteni u ime Gospodina Isusa. Tada polagahu ruke na njih i oni primahu Duha Svetog“ (8, 14-17).

Tome se pridodaje ono što sveti Pavao piše u Drugoj poslanici Korinćanima: „A Bog je onaj koji nas zajedno s vama utvrđuje za Krista; on nas i pomaza, on nas i zapečati i u srca naša dade zalog – Duha“ (1, 21-22). Zalog Duha. Tema Duha Svetoga kao „kraljevskog pečata“ kojim Krist označava svoje ovce u temelju je učenja o „neizbrisivom biljevu“ koji daje taj obred.

Vremenom je taj obred pomazanja postao zaseban sakrament, poprimajući različite oblike i sadržaje u raznim razdobljima i različitim obredima Crkve. Ovo nije ni vrijeme ni mjesto da se prolazi tu vrlo kompleksnu povijest. Ono što je sakrament potvrde u shvaćanju Crkve mislim da je jednostavno i jasno opisano u Katekizmu za odrasle Talijanske biskupske konferencije. U njemu se ovako kaže: „Potvrda je za svakog vjernika ono što je za cijelu Crkvu bila Pedesetica. [...] Ona jača krsno pritjelovljenje Kristu i Crkvi te posvećivanje proročkom, kraljevskom i svećeničkom poslanju. Prenosi obilje darova Duha [...]. Ako je, dakle, krst sakrament rođenja, potvrda je sakrament rasta. Upravo zato je to ujedno sakrament svjedočenja, zato što je ovo potonje tijesno povezano sa zrelošću kršćanskoga života“ [1].

Problem je kako postići to da se sakrament potvrde, u praksi, ne svede na „posljednje pomazanje“, odnosno na sakrament „odlaska“ iz Crkve. Govori se kako je to „sakrament oproštaja“, zato što jednom kad ga prime mladi iz nje odlaze, a potom se vraćaju kad sklapaju ženidbu. Tako se govori među ljudima. Naprotiv, moramo postići to da to bude sakrament početka aktivnog sudjelovanja u životu Crkve. To je cilj koji nam se može činiti nemogućim s obzirom na trenutnu situaciju koja vlada pomalo u cijeloj Crkvi, ali ne smijemo mu zato prestati težiti. Neće to biti slučaj sa svim krizmanicima, bili oni djeca ili odrasli, ali je važno da to vrijedi bar za neke koji će kasnije postati animatori u zajednici.

U tu svrhu može biti korisno da u pripravu za taj sakrament budu uključeni vjernici laici koji su imali osobni susret s Kristom i doživjeli pravo iskustvo Duha. Neki kažu da su to doživjeli kao da su se u njima rascvjetali pupoljci sakramenta potvrde koji su primili kao djeca.

No, to se ne tiče samo budućih krizmanika; tiče se svih nas u svakom trenutku. Zajedno s *potvrdom* i *pomazanjem* primili smo, uvjeravao nas je Apostol, i *zalog* Duha koji on drugdje naziva „prvinom Duha“ (Rim 8, 23). Moramo „potrošiti“ taj zalog, kušati te prvine, a ne primljene darove i talente zakopati pod zemlju.

Sveti Pavao poticao je svog učenika Timoteja da „raspiruje milosni dar Božji koji je u tebi po polaganju mojih ruku“ (2 Tim 1, 6). Glagol koji Pavao koristi sugerira sliku onoga koji puše u vatru

da ponovno razbukta njezin plamen. Evo lijepog cilja za jubilejsku godinu! Ukloniti pepeo navike i nezalaganja, te postati, poput bakljonoša na Olimpijskim igrama, nositelji plamena Duha. Neka nam Duh pomogne učiniti poneki korak u tom pravcu!

[1] *La verità vi farà liberi*. Catechismo degli adulti. Libreria Editrice Vaticana 1995., str. 324.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Već nam je blizu svetkovina Svih svetih: pozivam vas da doživite taj spomen liturgijske godine, na koji na nas Crkva želi podsjetiti na bitan vid svoje stvarnosti: nebesku slavu braće i sestara koji su nam prethodili na putu sadašnjeg života i koji sada, po Očevu naumu, žele biti u zajedništvu s nama kako bi nam pomogli doći do cilja koji nas čeka. I molimo za mir. Rat jača! Pomislimo na zemlje koje toliko pate: napaćenu Ukrajinu, Palestinu, Izrael, Mjanmar, Sjeverni Kivu i mnoge zemlje koje su u ratu. Molimo za mir! Mir je dar Duha Svetoga, a rat je uvijek – uvijek, uvijek, uvijek! – poraz. U ratu nitko ne pobjeđuje; svi gube. Molimo za mir, braćo i sestre. Jučer sam doznao kako je iz mitraljeza pucano na 150 nevinih ljudi: kakve veze imaju djeca s ratom? A obitelji? Oni su prve žrtve. Molimo za mir.

Moj blagoslov svima!